

Jeg vil godt sige, at vi fra SF's side er ret rystede over dette forslag. Vi mener, at der i det forløb, der har været, er gjort nøje rede for den gældende lovgivning om offentlighed, som ganske vist er besværlig for Udenrigsministeriet, som den er det for alle andre ministerier. Det er en bøvlet lov, der er bøvlet med demokratiet, og der er bøvlet med åbenheden. Det tager tid, og det er nemmere at overlade til sine egne chefer og sig selv, om der nu skal være lidt åbenhed hist og pist. Og så siger Udenrigsministeriet: Nu vil vi godt have fred og arbejdsro, som det hedder i en række af udenrigsministerens svar.

Gennem hele forløbet er det blevet meget tydeligt, at offentlighedsloven tager højde for, at man i Udenrigsministeriet har specielle problemer. Hvis vi tager § 13, tror jeg det er, giver den meget, meget nøje undtagelsesbestemmelser for den almindelige offentlighed og tildeler Udenrigsministeriet den bredeste speedmarker, noget ministerium har til at strege i sagerne. Man kan ikke bruge det til en dobbelt offentlighed, som man har gjort det i en række af Udenrigsministeriets svar til os efter Ombudsmandens gennemgang af spørgsmålet.

Jeg mener helt klart, at hvis vi går ind for udenrigsministerens lovforslag, ændrer vi retstilstanden og giver Udenrigsministeriet beføjelser, som ingen andre ministerier har, til at lukke og slukke. Og selv om udenrigsministeren nådigt lover os, at han nok skal give lidt mere offentlighed her og der, har vi faktisk ingen tillid til ham. Vi kan se på en række af de svar, vi har fået, selv i sagen om den danske kirke i Paris og korrespondancen med den franske ambassade, at udenrigsministeren ikke har svaret, at en sådan sag naturligvis skal være åben, for det er en ganske almindelig forvaltningssag. Han svarer: Nej, den sag hører hjemme i arbejdsroafdelingen. Det viser jo, at udenrigsministeren ikke er til sinds at rette sig efter offentlighedsloven, og det synes jeg er en skandale.

Jeg kan ikke forstå, at udenrigsministeren tror, vi ikke kan læse. Det kan selvfølgelig godt skyldes, at han ikke selv kan, det vil jeg ikke bestride. Men lad os gå ud fra, at han har almindelige læsevner og grundigt har læst svarene på vores spørgsmål i de redegørelser, Ombudsmanden har lavet, ikke mindst den sidste. Her bliver det lynende klart, at den er gal.

Jeg kan heller ikke forstå, at ministeren ikke bruger Justitsministeriets Lovkontor – ikke fordi jeg elsker det højt, men her havde vi dog kunnet få nogenlunde medhold i vores syn på, hvad der

skal være almindelig praksis. I stedet spørger han Karsten Revsbech i Århus, og det er ikke, fordi jeg ved noget om, hvordan han i øvrigt er som jurist, men han har lavet et partsindlæg her. Han skriver f.eks., at offentlighedsloven ikke drejer sig om offentlighed, men om alt muligt andet, og at den er en afvejningslov. Vel er den ej, det er en offentlighedslov! Men den giver ikke hverken udenrigsministeren eller nogen anden minister den arbejdsro og den fred, han gerne vil have.

Jeg kan ikke lade være med at tænke over, at her står vi med en radikal udenrigsminister. Det Radikale Folkeparti har siden 1920'erne gjort offentlighed til en mærkesag, selv om man godt vidste, det ville give bøvlet, at det var besværligt, og at enevælde er nemmere end offentlighed. Men ikke desto mindre ser vi nu en radikal udenrigsminister komme med et forslag, hvor lukkeloven virkelig bruges til at lukke af.

Arne Melchior (CD):

Ligesom fru Margrete Auken skal jeg beklage, at jeg ikke var til stede, da det blev min tur i ordførerrækken. Jeg sad faktisk her på denne etage og repræsenterede Tinget over for nogle gæster fra det britiske Underhus, og jeg havde ikke drømt om, at 14 spørgsmål kunne afklares på under én time. Det er nok ny folketingsrekord. Tillykke med det!

Men når jeg har sagt dette, vil jeg sige, at så hører al enighed med fru Auken også op. Jeg ved ikke, hvad det er for noget med, at åbenhed er bøvlet. »Bøvlet« er et meget smukt ord, selv om jeg ikke rigtig ved, hvad det dækker over. Men jeg synes, åbenhed er glimrende og nødvendig. Åbenhed kan selvfølgelig somme tider være besværlig, men det besvær skal man tage. Det er der ingen problemer i.

Men at gøre dette enkle, jeg vil sige selvfølgelig, lovforslag, som der er blevet brug for, fordi der har været fortolkningstvivel, til en princip-sag, noget meget vanskeligt og for nogle det modsatte af åbenhed – det kan jeg da aldeles ikke forstå. Det ligger jo i sagens natur, at hvor de øvrige ministerier har deres forskellige tjenestesteder rundt omkring i hovedstaden og i resten af kongeriget, har Udenrigsministeriet sine tjenestesteder rundt omkring i verden. Men det ændrer intet ved, at Udenrigsministeriet, som det påpeges, er én og samme fælles tjeneste og én og samme myndighed. Det har vi i hvert fald ikke spor besvær med i CD. Men det er da rimeligt, at når der pludselig er opstået tvivl om